

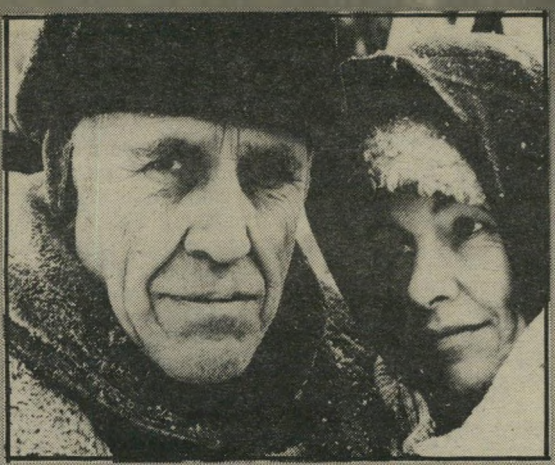
בחיבה האמיתית שרוכש לה גיני, ואולי בכך גדולתו בסרט הזה. מה שיכול היה להיות מלודרמה באנאלית, מקבל, בזכות רגישות זו, ממדים של טראגדיה אמיתית ועמוקה. אולם כאן המקום להחמיא לא רק לגיני, אלא גם לאוקטן. ככל שניתן להעביר הוראות בכתב או בעל־פה, מתסריטאי לבימאי, הרי כסופו של דבר, עינו של האיש בשטח, היא שקרובה למצלמה, היא שקובעת את המראה הסופי של הסרט. את עוצמתו החזותית, מעל ומעבר למלים הכתובות, למצבים הדרמטיים הנמצאים בתסריט ולדיאלוגים הנאמרים בעל־פה, ואוקטן עשה כסרט הזה עבודה מרשימה. הוא הצליח להביא את השחקנים למידה בלתי רגילה של התמסרות לתפקידים, ההתפרצויות הדרמטיות התכופות הן משכנעות ואמינות, כפי שאפשר לראות רק לעתים רחוקות, אבל יותר מזה, אוקטן ניהן בעין חרה, התופסת

בטיחתי

בכל־זאת זו

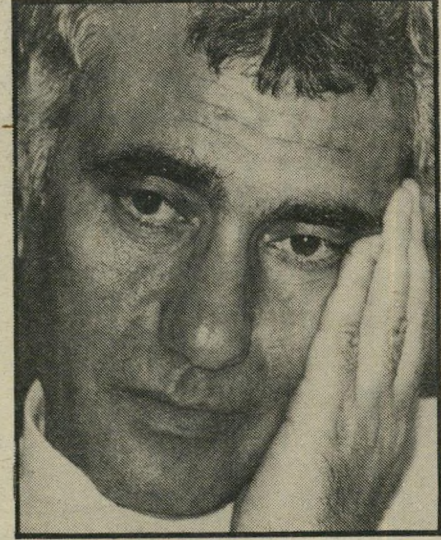
סאחארוב (מאר תל־אביב, אנג' ליה) - המטרה המוצהרת של הסרט הזה, היא לרכז שוב את תשומת־הלב סביב הבעיה הכאובה של המילחמה לזכויות־האדם בבית־המועצות ותוצאותיה העגויות. בחירת דמותו של אנדריי סאחארוב כנושא לסרט מובנת מאליה. לא רק משום שהוא מנהיג הליגה לזכויות האדם בבית־המועצות. אלא גם משום שהוא הדמות המוכרת ביותר כיום. בין כל אלה המועלות היום מסך הכרזול, ונורלו הפך כבר לעניין שחורג בהרבה מסתם מעולת מחאה פוליטית. את רוב העובדות וקורותיו של האיש יכול הצופה האינטליגנטי, העוקב אחרי החדשות לדעת מראש. באשר לדמותו של האיש - גולד והתסריטאים שלו נזהרו היטב שלא להצביע אפילו על צל אחד בדמות הזאת, או בדמות אשתו, ילנה בונר. הם לא ניסו לחדור אל מעבר לעובדות היבשות והפשטות וסיפקו תמונה חלקה, שבה הטובים מצד אחד, והחלשים, באמצע.

גלנדה גקסון וגייסון רובארדס: מיקצועי

היסוד שמעלה הסרט - יש שאפשר לקבל אותן בלב שלם. לדוגמה ההנחה האומרת כי ככל שיקימו רעש במערב, ירגישו השילטונות במוסקבה מבוכה רבה יותר. מצד שני כאשר באים לטעון כי אין שום הבדל בין מה שקרה בימי סטאלין להיום, נדמה שיש בכל זאת הגזמה בעניין. בימי סטאלין, היו מעמידים את סאחארוב מזמן לקור ויורים בו. היום הוא רק נשלח לגלות. זו אינה הדמוקרטיה בהתגלמותה, אבל משהו בכל זאת זו.

אין ספק שההצצה למישפטי הראווה למיניהם והמעקב אחר הטבניקה שבה מתנהלים מישפטים אלה, גם בה יש מן התועלת. אם הצופה לא מתעניין בדרך־כלל בנושא, אחרים ודאי מודעים כבר מזמן להצגה הגדולה והיו רוצים לדעת יותר. אבל אין בסרט הזה תשובות ליותר מזה. דבר דומה אפשר לומר גם על המישחק של גייסון רובארדס ושל גלנדה גקסון. מיקצועי, ומלוטש, אשר לכמה מהנחות

בימאי אילמו גיני הבחירה הנכונה

את המאפיינים של חיים במידור מצד אחד, וקולות את פני העיר הגדולה, באותה מידה של נאמנות. צריך לומר שבסרט זה, כמו גם בסרט הבא שניים לפי תסריט של גיני, האוייב, הוא הצליח לקלוט סצינות רחוב כמעט כמו הנאיוריאליסטים האיטלקיים, סצינות שבהן נרמזה כאילו אין זה עוד סרט עלילתי שאנו צופים בו, אלא תעודה על פניה של תורכיה היום, העדר מוסיף גם כמה סצינות מרשימות של המסע מן השממה לכרך, אשר מעידות על כך שלאוקטן יש חלק לא מבוטל בהצלחת הסרט הזה.

מי תרם מזה? «בחרתי את אוקטן, כי הוא לדעתי אחד הבימאים הטובים ביותר שיש היום בתורכיה» טען גיני, כאשר שאלו אותו כיצד העז להפקיד תסריט בידי אדם זה, אחרי שהתאכזב פעמיים קודם לכן. «היינו שנינו אסיסטנטים של בימאי ותיק בשם אטיף אילמו, ידעתי איך הוא עובד על סרט והייתי משוכנע, שאם אתן בידיו תסריט טוב, הוא יוציא סרט טוב».

אשר לצורת העבודה: «מישטר אצ'וויט איפשר כאותו הזמן לאוקטן לבקר אותי לעתים קרובות בכלא. היו לנו שיחות ארוכות מאוד על הסרט, מה עור שנרמזה לי כי זו הפעם הראשונה שבה כתבתי תסריט במלוו מוכן המילה. קודם לכן, כאשר אני עצמי בימתי, הייתי מסתפק ברישומים כלליים בלבד, הפעם מצאתי לנכון לכתוב את הכל

לא מבריק ולא נורא

ספר צמרת (אלנבי תל־אביב, ישראל) - זאב רווח רוכב שוב באחת הקומדיות האומייניות שלו. יש לו תפקיד כמול שהוא תפר לעצמו. הוא יכול להדשות לעצמו להמגין לראווה את כל מערכת העוויות המגוונות שהוא מיתח לעצמו במשך השנים, ואם לשפוט לפי תקדימים, זה בדיוק מה שמעריציו מצפים ממנו. ובשביל זה הם רוכשים את הכרטיסים לסרטי. העלילה? הפעם מדובר בשני אחים תאומים, אחד פועל־ניקין בבית־התעשייה, ותוך כדי עבודתו, הוא נתקל בכספת פתוחה. מלאה עד אפס מקום בדולארים מן השוק השחור. בהיותו מטופל בילדים לרוב ובהכנסות מעטות בלבד, הוא אינו עומד בפני הפיתוי, אבל כראוי לאיש שהוא בעצם הגון, למרות חסרון־הכיס, הוא נכנס מייד למאניקה. מה עושים? פונים לאח התאום, זה שלא נראה באופק כבר שנים רבות. האח הפך בינתיים לספר צמרת ולדמות פעילה מאוד בקהילה העליונה, ורק משום שדם אינו הופך למים, הוא מסכים להושיט יד לשלומיאל ולסדר את העניינים.

זאב רווח: לא מזלזל ולא רשע

קומדיות של טעויות". אין זה מתוחכם במיוחד ואין זה שגון. אבל רווח אינו עובד בשביל הקהל של וודי אלן יש לו קהל משלו, ואם הכל שקוף וברור ודי משטני, לפחות צריך לציין לזכותו של השחקן־בימאי, שיש לו הרבה יותר חיבה מן הממוצע הישראלי לבני מינו, הוא אינו מזלזל בהם ואינו מלגלג עליהם ברשעות, וזו כבר מעלה לא מבוטלת.

אין צורך להסביר שמן הרגע שהוא מתערב בפרשה, יש כל מיני סיבוכים מכל הסוגים, רומנטיים, פליליים וסתם טפשיים. אי־ההבנות נערמות עד לב השמיים, כי הרי כל סרט של רווח, ובמיוחד הקומדיות שלו, ניהן לכנות בלי הרבה בעיות

בפירוט רב, לא להשאיר שום דבר לא בהיר, אפילו המיננה הפנימי של הצילומים צויין בתוך התסריט».

תדרוך

חובה לראות:

תל־אביב: אינדיאנה גונס והמיקדש הארזר; שובו של מרטין גר; לה טראוויאטה; הרומן שלי עם אנני; חתונת הדמים. **ירושלים:** אינדיאנה גונס והמיקדש הארזר.

תל־אביב:

- ★ ★ ★ **לה טראוויאטה:** (לב 1. איטליה): גם מי שאינו משוגע לאופרות יוכל ליהנות מסרט יפה זה שיש בו גם אסתטיקה קולנועית לשמה וגם ביצוע מוסיקלי נדיר ומישחק הולם. תרזה סטראטאס כוילטה החולנית ופלאסידו דומינגו כאלפרדו המאוהב קצרה־רוח מעולים.
- ★ ★ ★ **שובו של מרטין גר** (רן 2. צרפת): אחד הסרטים היפים ביותר שעשו הצרפתים בעת האחרונה על תגובתה של החברה והמישפחה נוכח אדם שנעלם וצץ שוב כיום בהיר אחד בכפרו.

★ ★ ★ **אינדיאנה ג'ונס** (תל־אביב, ארצות־הברית): סרט זה, המוצג בשלוש הערים הגדולות, הוא קולנוע מרתק ומשעשע גם יחד. אין צורך לקחת ברצינות רכה את האמת

מלאחים פרימיטיביים בסרטו של גיני, «העדר» ניגודים ומילחמות

העדר בא העירה בעוצמה משכנעת